

think smart, look amazing!

augustus 2014

marie claire

EXTRA
**real
life**
SPECIAL

**fashion en
stijl op reis**
kijken in de koffers
van zakenvrouwen

5x
BOOST JE
VERBRANDING
tips die echt
werken

**De geheimen
in je relatie**
en hoe jij ze wel ziet

MIJN VERHAAL
"Hoe ik ontsnapte
aan Boko Haram"

EVA MENDES

zwoele zomer

PREVIEW
Dé trends van het
nieuwe seizoen

13 PAGINA'S IN VERTROUWEN MET O.A.

- * Niemand weet van mijn verslaving
- * 1 man is voor mij niet genoeg

“Niemand weet dat ik een jongen heb doodgereden”

Pascalle (29) schepte midden in de nacht een jongen met haar auto. Hij stierf ter plekke. Nog steeds weet bijna niemand wat haar is overkomen. “Tegen vriendinnen zeg ik dat ik door een nare ervaring met haperende remmen niet meer durf te rijden.”

REAL LIFE
SPECIAL

Die nacht reed ik na een feestje naar huis. Ik voelde me geweldig. De hunk waarop ik al een tijdje verliefd was had mijn nummer gevraagd, en een paar uur daarvoor had ik een promotie tot afdelingshoofd gekregen. De stereo stond op tien en ik blèrde keihard mee. Ik vergeet het nummer nooit meer: *Viva la Vida* van Coldplay. Ineens was er een enorme bonk. En daarna een vlek voor de voorruit. Ik trapte direct op de rem. Gelukkig reed er niemand achter me. Verdwaasd zette ik de cd-speler uit. Ik luisterde. Het was doodstil. Alsof ik in een soort vacuüm zat. Ooit vertelde iemand mij dat hij een mus tegen de voorruit had gekregen en wat een knal dat opleverde. Ik dacht dus direct dat ik een grote vogel of een hert had geschept. Het kwam werkelijk geen seconde in me op dat het een

mens was. Ik reed op een provinciale weg en had niemand gezien. Ik stapte uit om te kijken wat ik had geraakt. Rechts van mijn auto, half op de weg en half tussen de rottende bladeren, lag een man. Hij droeg een beige jack en een spijkerbroek. Een onderbeen lag geknakt en uit zijn rechteroor lekte een plas bloed. Verder zag hij er heel normaal uit. Ik stond als aan de grond genageld en luisterde of ik gekreun hoorde. Een mens gaat niet zomaar dood, dacht ik nog. Op dat moment stopte er een tegenligger. Er stapte een echtpaar uit, maar het enige wat ik kon was apathisch staren.

Voor ik het wist flikkerden de zwaailichten van hulpdiensten om me heen. Ik kreeg een deken en staarde naar het ambulancepersoneel bij de bosjes. In plaats van hulp te verlenen, stonden ze daar maar te niksen. Ze wachtten op een arts die het lichaam officieel doodverklaarde, begreep ik later. Er was voor hen niets meer te doen. Met de arts kwam ook een lijkwagen, en pas toen besepte ik het. Ik had niet alleen iemand aangereden, ik had iemand doodgereden. Ik moest een alcoholtest doen en de politie begon met een sporenonderzoek. Omdat ik nooit alcohol drink, was alles in orde. Ik wist ook dat ik niet te hard had gereden, 82 kilometer per uur waar ik 80 mocht.

VERWARDE TOESTAND

Eenmaal thuis kon ik niet meer ophouden met janken. Ik durfde mijn vriendinnen niet te bellen, want die waren allemaal nog op het feestje. Zelf lag ik in puin, maar ik wilde hun avond niet verpesten. In plaats daarvan belde ik mijn ouders. Zij waren op bezoek bij mijn zus, die toen in Spanje woonde. Na bijna een uur tegen mijn

ouders gehuild te hebben, belden zij mijn beste vriendin, die direct kwam. Ze was geschokt en een beetje beledigd dat ik niet had durven bellen omdat ik haar daar zogenaamd mee lastig zou vallen. Gelukkig begreep ze dat ik in shock was. Ze wiegde me als een baby en kroop tegen me aan in bed, waar ik de hele nacht wakker lag.

De volgende dag hoorde ik dat de jongen – hij was 23 – in verwarde toestand was geweest. Hij had ruzie gehad met zijn ouders omdat hij Jehova's getuige wilde worden en bleek al een tijdje onder psychologische behandeling te zijn. Hij was zelfs al een keer weggeplukt van het station. Wat hij bij de betreffende weg deed, wist niemand. Dat maakte het natuurlijk niet minder erg. Ik kon niet ophouden met huilen en bleef de beige jas van die jongen maar voor me zien. Ik zag zijn haren, peper-en-zoutkleurig, en vroeg me af hoe hij had gelachen, wat hij het liefste had gegeten en of hij bewust heeft meegekregen dat hij stierf. Ook de vraag of hij voor mijn auto was gesprongen of in gedachten langs het asfalt had gezworven, bleef maar door mijn hoofd spoken.

EXTREEM SCHRIKACHTIG

De maandag erop heb ik mijn baas gebeld. Toen ik hem aan de lijn kreeg barstte ik in snikken uit. Ik vroeg of hij naar mij toe wilde komen. Mijn baas reageerde fantastisch en meldde me direct drie weken af. Mijn ouders waren intussen overgekomen en brachten me naar de huisarts, waar ik spierverslappers kreeg. Naar de uitvaart van de jongen ben ik niet geweest. Dat wilde zijn familie niet. Wel heb ik na alle rompslomp met de politie uiteindelijk zijn ouders bezocht. Dat wilde ik graag. Gelukkig namen ze me niets kwalijk, dat was zo'n opluchting. Tussen zijn foto's zaten we naast elkaar een potje te janken. Het was een van de moeilijkste dagen uit mijn leven, maar ik ben achteraf blij dat ik ben gegaan. Het eerste jaar na het ongeluk was ik een wrak. Ik heb een tijdje therapie gevolgd om alles te verwerken. Nu gaat het redelijk goed met me. Ik durf alleen geen auto meer te rijden, ben nog steeds extreem schrikachtig bij onverwachte

knallen. En als bekenden iets overkomt, denk ik meteen: een mens is zomaar dood. Ook moet de radio uit als ik *Viva La Vida* hoor. Dan springen de tranen me in de ogen. Tegen vriendinnen en collega's zeg ik dat ik door een nare ervaring met haperende remmen niet meer zelf durf te rijden.

Dat accepteren ze. Het is nu ruim twee jaar geleden. De leuke man heb ik nooit meer gebeld. Telkens wanneer ik zijn naam in mijn telefoon zag staan, dacht ik aan het bewuste feestje en dus aan het ongeluk. Mijn promotie was ook van de baan. Het was een pittige functie en na overleg met mij heeft mijn baas een andere collega benoemd. Dat begrijp ik, ook al is het zuur. Gelukkig heb ik mijn oude functie wel kunnen houden.

ALLEMAAL VOOROORDELEN

Sinds kort heb ik een vriend. Hij begrijpt dat ik zelf geen auto wil rijden en dat ik verkrampt op de passagiersstoel zit. Naar feestjes ga ik met de trein of we rijden met daglicht naar huis. En hij mag van mij geen beige jas kopen. Naast mijn ouders, twee vriendinnen, mijn vriend en mijn baas weet niemand wat er die avond is gebeurd. En dat wil ik graag zo houden. Ik merk dat het onderwerp voor veel mensen nog een stapje te ver is. Een taboe. Ze was vast dronken, zat druk te appen of is in slaap gevallen. Allemaal vooroordelen. Daarom laat ik het maar zo. Ik zal het een plekje moeten geven, en daarmee ben ik goed op weg. Maar vergeten zal ik die avond en die jongen nooit. ”

“Ik hoorde een bonk, daarna zag ik een vlek op de voorruit. Ik trapte direct op de rem”